

[Aase Olesen]

en optakt til en frugtbar meningsudveksling imellem partier og regering også i den kommende tid i forsøget på at forbedre de eksisterende muligheder for at bekæmpe stofmisbruget og i forsøget på at finde nye og bedre veje at gå, herunder at mobilisere en bred folkelig forståelse for nødvendigheden af at gøre op med narkomanien og den hæslige handel med hårde stoffer.

Birgith Mogensen (CD):

Jeg har studeret lægeudsagn og dermed deres erfaringer, jeg har læst Sten Hegelers kronik, Volmer Nissens gensvar og mange flere eksperters meninger med hensyn til narkomani. Bl. a. har jeg talt med socialpædagoger og læst om mange socialpædagogers indstilling og indsats over for dette alvorlige samfundsproblem. Sidst, men ikke mindst, har jeg på nært hold været involveret i en narkomans sygdom. Men rent ud sagt, jeg er ikke blevet spor klogere af nævnte eksperters udtalelser og min egen erfaring. Intet af førnævnte har bidraget til det, jeg vil kalde en endelig positiv løsning af narkoproblemet, og det må jo være målet. Derfor må jeg og mit parti erkende, at vi heller ikke kan anvise nogen sikker vej ud af dette samfundsskadelige sygdomskompleks.

Dermed er ikke sagt, at CD ikke føler ansvar over for denne uhyggelige sygdomsepidemi. Jeg mener, at narkomani bør betegnes og behandles som en epidemi, fordi sygdommen smitter. Det vil sige, at vi først og fremmest skal begrænse epidemien. Hvordan gør vi det? Efter min mening er der to muligheder. Den ene mulighed kan virke hård og brutal, nemlig en frivillig eller tvungen total isolering i mindst et år. Det var den helbredelsesform, som læge Jersild allerede for 10-15 år siden anbefalede som den bedste kur. Den anden helbredelsesmulighed må være at langtidsnedtrappe narkomaner med metadon. Begge former sørger i hvert fald for, at den øvrige del af befolkningen ikke bliver udsat for kriminalitet. Ja, jeg tænker på, at den hårde narkoman nødvendigvis på nuværende tidspunkt er nødt til at begå indbrud, overfald, prostituere sig osv. for at skaffe 1.000 kr. eller mere pr. døgn til indkøb af det kvantum narkotika, som den enkelte nødvendigvis må have.

Helt personligt har jeg ingen tiltro til de kortvarige nedtrappinger. Det har vist sig, at klienten stoffri vender tilbage til sit gamle narkomiljø. Altså har den behandlingsmåde ingen værdi, selv om den stoffri narkoman henvises til en socialpædagogisk efterbehandlingsklinik. Ligeledes er det mit indtryk, at de narkomaner, som har gennemført 10-20 nedtrappinger uden langgavnligt resultat, må betragtes som uhelbredelige. Derfor mener jeg, at de må forsynes med metadon på livstid.

Kald mig ikke kynisk, fordi jeg anlægger nævnte synspunkter. Jeg gør det, fordi jeg tror, at disse standpunkter gavner narkomanen, hans eller hendes pårørende og samfundet som helhed. F. eks. er det bevist, at metadon i mange tilfælde neutraliserer den syge. Enkelte amerikanske læger og eksperter påstår, at selv gamle narkomaner bliver i stand til at passe et job på en udmærket måde.

Det, jeg har sagt indtil nu, omhandler de 5.000-10.000 hårde narkomaner, som man anslår findes i Danmark i dag. Personlig tror jeg, at narkopolitiets arbejde, også internationalt, er virkelig godt organiseret, men at opnå et 100 pct.s stop af narkotika, f. eks. til det danske marked, betragter jeg som utopi. Derfor mener jeg ikke, man kan gøre ret meget mere fra den side med hensyn til bekæmpelse af narkostoffers misbrug.

Derimod mener jeg, at vi kan gøre meget mere med hensyn til at stoppe op for ny tilgang af narkomaner. Vi må simpelt hen stoppe epidemien med effektive forebyggelsesmetoder. I den retning trænger vi til nytænkning. F. eks. mener jeg, at alle skoleskemaer fra 6. klasse og opefter bør indeholde mindst én ugentlig time: kontra narkotika. Skoleskemaet bør afsætte én time månedligt for supplerende af samme emne. I den time bør læger og forhenværende narkomaner holde foredrag om deres grusomme erfaringer med hensyn til indtagelse af narkotika. Desuden mener jeg, at TV, radio og den øvrige presse bør sende og skrive mere seriøst anti narkotika. Jeg kunne f. eks. forestille mig, at tegneseriefabrikanten også ville medvirke i en sådan antinarkotikakampagne. Rent personligt er jeg sikker på, at en forebyggelse af narkomantilgang vil give resultater ad nævnte veje. Men jeg mener også, at befolkningen og folketinget bør yde langt større tilskud end nu til en gennemgribende forskning af